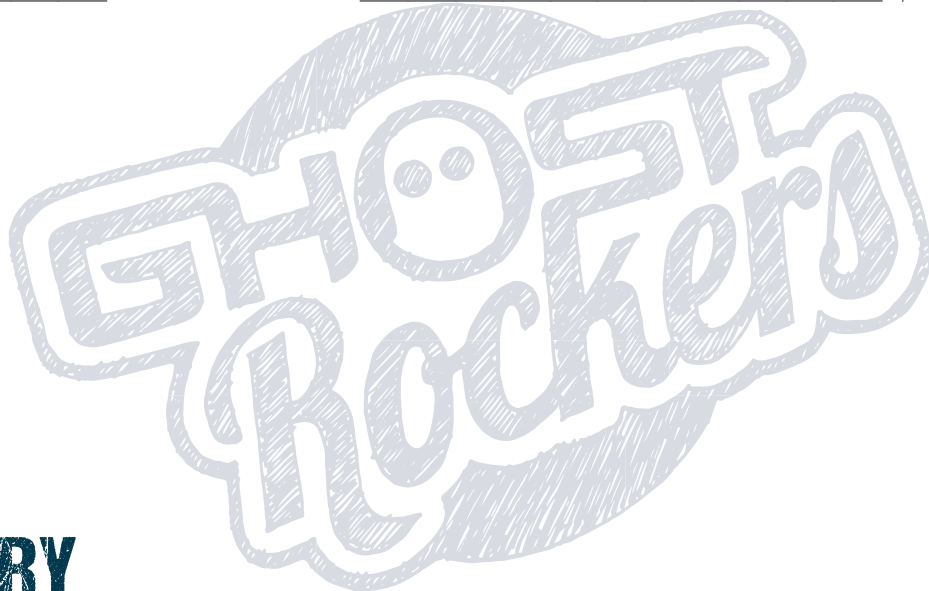

1. SORRY

Dit was het eindpunt. Hier eindigde het verhaal. Mila had het gevoel dat ze alles kwijt was. Haar verleden, omdat ze altijd in de leugen had geleefd dat haar vader een moordenaar was. Het heden, omdat ze niet wist hoe ze de zaken moest aanpakken. En haar toekomst, omdat het enige bewijs dat haar vader onschuldig was, voorgoed vernield was.

Manuel Santiago had Helena Casteleyn-Kent niet vermoord. Mila's vader was onschuldig, maar dat was iets waarvoor enkel zij en Brandon het bewijs gezien hadden: een tape met de repetitie, waaruit handig fragmenten waren geknipt om een valse schuldbekentenis te monteren.

Voor haar ogen had Rayan Demirel de tape stukgemaakt, onbruikbaar, compleet verwoest.

Het enige aanknooppunt dat Mila nog had, was dat Helena ooit te maken had met een bende, de bende van Goudslang, en dat ze meer wist over de roof van de Gifbeker van Florence. Cynisch genoeg was het een replica van diezelfde gifbeker, die haar aan de zijde van Manuel op de Bühne haar leven ontnam, toen ze niet wist dat ze tijdens de première ook gif binnenkreeg toen haar personage van de beker dronk.

Het was een onbeschrijflijk irritant gevoel, dat Mila voelde

borrelen in haar maag, niet te weten wie Helena dan wel had vermoord. De dader, die de schuld onterecht in Manuels schoenen schoof, liep nog steeds vrij rond. Mila verdiende de waarheid. Manuel verdiende de waarheid. En Brandon... die verdiende de waarheid nog het meest van al, zodat hij eindelijk zou weten wat er echt gebeurd was met zijn moeder Helena.

Mila liep verslagen het kraakpand in en veegde de tranen uit haar ogen. Manuel stond op, zag Mila in de zetel neerploffen en ging naast haar zitten.

'Sorry', ratelde Mila. 'Sorry dat ik je niet geloofde. En sorry dat ik alles verpest heb.'

Manuel schudde zijn hoofd.

'Ik weet dat je onschuldig bent', zei Mila. 'En dat je erin geluisd bent.'

Manuel sloot zijn ogen. Met het besef dat Mila hem eindelijk volledig geloofde en vertrouwde, viel er een onnoemelijk zware last van zijn schouders. Hiervoor had hij het gedaan.

'Maar... wat is er dan gebeurd?'

Mila toonde de resten van de onbruikbare, vernielde tape.

'We hebben de originele opname gevonden, waar ze die valse bekentenis uitgeknipt hebben. Dit is alles wat ervan overblijft.'

'Kwam die verknipte tekst uit een repetitie?' Manuel schudde zijn hoofd. De puzzelstukken vielen op hun plek.

'Hoe gaan wij die smeerlappen nu ooit nog kunnen pakken?' vroeg Mila. 'En wat met jou? Je kan je hier niet blijven verstoppen!'

'We geraken hier wel uit.'

'Besef jij wel hoe erg dit is?'

'Ik besef nu vooral dat jij mij gelooft. Dat is het belangrijkste voor mij.'

Manuel wreef met zijn linkerhand over Mila's schouder en ging

weer zitten. Toen hij de leuning van zijn stoel vastgreep, grimaste hij even. Mila merkte het.

'Wat is er?' vroeg ze.

'Niks. Wat zou er zijn?'

Mila stond op.

'Je maakt mij niks wijs.'

Ze liep naar Manuel en trok de mouw van zijn trui omhoog.

Onder de stof hield hij zijn hand verborgen. Zijn rechterhand zat in een geïmproviseerde windel gewikkeld, die vuil was van het bloed, de etter en het stof en zand uit het kraakpand.

'Wat is dat?!'

'Gewoon... een ongelukje gehad tijdens het vluchten.'

'Wanneer?'

'Enkele dagen geleden.'

'En jij zegt niks?'

'Het geneest wel.'

Mila schudde haar hoofd, trok de windel omhoog en schrok toen ze de grote snee zat. De wonde stond nog steeds een beetje open, was vuil en helemaal rood uitgeslagen.

'Oh nee, dat ziet er wel echt niet goed uit.'

'Dat geneest wel.'

'Dat geneest niet! Die hand is ontstoken.'

Manuel trok zijn hand terug, hij wilde niet dat Mila zich zorgen maakte.

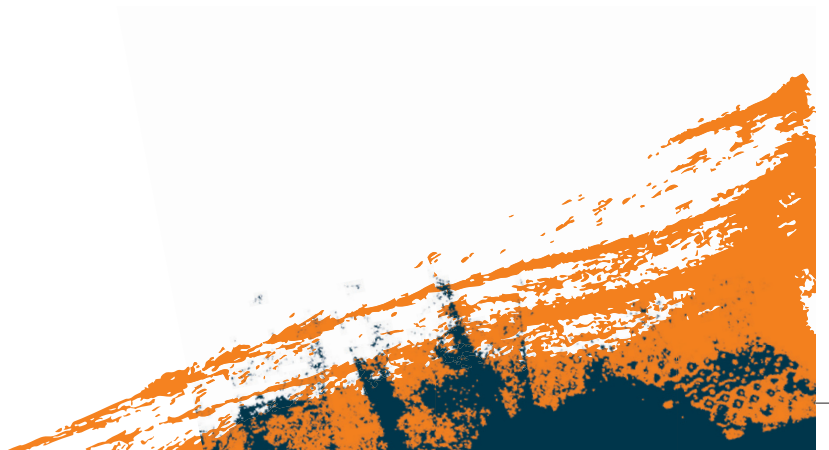
'Dit is maar tijdelijk, je verblijft hier. En we vinden wel een oplossing voor je hand. Dat moet. Ik zal... Ik zal de volgende keer wel wat spullen meenemen.'

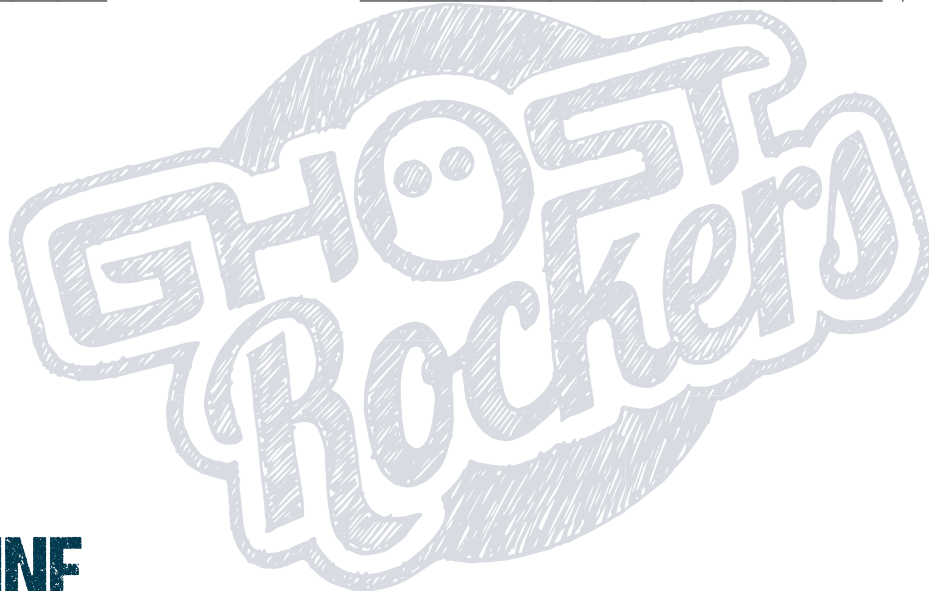
Manuel knikte. Mila nam wat kleren, die op een hoopje naast de stoel op de grond lagen.

'En ik neem die kleren ook mee. Dan kan ik ze wassen.'

Manuel glimlachte dankbaar en keek Mila na toen ze het kraakpand weer verliet. Naar dit moment had hij jaren uitgekeken. Eindelijk had hij weer een connectie met zijn eigen dochter.

2. FENNE

Jimmy baalde nog steeds als een stekker, omdat hij het toonmoment van de musicalwedstrijd bij Dora zo erg verpest had met zijn impressie van het Titanic-verhaal. Ook de samenwerking met Lauren was niet bepaald een succes te noemen. Hij kon niet vatten dat hij de zaken zo erg uit de hand had laten lopen en was vastbesloten Dora ervan te overtuigen dat het DAM het aan zichzelf verplicht was om aan Musicality mee te doen.

De intieme scène die Jonas en Mila brachten, had iedereen getoond tot wat Jimmy in staat was. En ook al wist hij als een van de weinigen dat Jonas en Mila op het moment van die liefdesscène niet acteerden maar gewoon zichzelf speelden, het zou kunnen helpen om Dora opnieuw warm te maken voor de musicalwedstrijd.

Hij trippelde de theaterzaal in, waar enkele leerlingen spullen op orde legden tijdens de pauze, en liep naar Dora, die bij het podium scripts nalas.

‘Mevrouw Van der Donck.’

‘Jimmy.’

‘Ik wil u nog bedanken... voor uw mooie commentaar op de scène die Jonas en Mila speelden.’

‘Helemaal terecht’, zei Dora. ‘Je hebt je mooi herpakt! Ik zou durven te geloven dat musical echt jouw ding is.’

'Ja, ik zou liegen als ik zei dat ik dat gevoel ook niet had.' Jimmy aarzelde. 'Daarom vind ik het zo jammer dat we ons niet meer kunnen laten zien in die musicalwedstrijd.'

Dora glimlachte. Was dit een goed teken?

'Er zit hier zoveel talent!' zei Jimmy. 'Ik zou mij keihard inzetten. En ik niet alleen! Het DAM zou sowieso superver geraken.'

Dora knikte. Ze wilde haar collega-directeurs maar wat graag de loef afsteken, maar een musicalproject leek toch wat te zwaar voor het DAM.

'Dus, wat denkt u?' vroeg Jimmy. 'Doen we weer mee?'

'Ik... misschien.'

'Misschien? Maar u weet toch ook dat...'

'Kijk Jimmy, jij hebt bewezen wat je waard bent. En ik zou jullie talent best aan de buitenwereld willen tonen.'

'Maar?'

'We hebben geen budget.' Dora zuchtte. 'Tijdens jullie poging om de Titanic tot leven te brengen dacht ik... dit is te hoog gegrepen voor onze school. Wij kunnen daar niet aan.'

'Maar, geld is toch niet het belangrijkste? Dat heeft die scène tussen Jonas en Mila bewezen. Een goed verhaal hoeft helemaal niet duur te zijn.'

'En de kostuums dan? Het decor bouwen, de zaal huren, promotie voeren? Dat kost ook allemaal geld.'

'Wat als ik nu eens kan bewijzen dat we er zonder groot budget ook geraken?'

'Dan zal ik het overwegen.'

'Ik ben de man die u zoekt, mevrouw van der Donck. *The man with a plan.*'

'Dat hoor ik graag, maar dan wil ik van jou deze week nog een waterdicht plan horen. En... een insteek voor een verhaal dat de

moeite waard is!’

Jimmy knikte. Het feit dat hij de deur weer op een kier had gekregen, deed zijn hart enkele slagen overslaan.

Jimmy zag niet hoe een mooi, maar timide meisje met lange bruine krullen aarzelend in het deurgat kwam kijken. Ze was nooit eerder op het DAM geweest en kon er enkel van uitgaan dat de vrouw die vriendelijk naar haar glimlachte en haar met haar blik wenkte directrice Dora Van der Donck was.

‘Maar ik wil teamwork zien’, zei Dora tegen Jimmy.
‘Professionalisme. Duidelijk?’

‘U kan op me rekenen!’

‘Dan kan je het nuttige aan het aangename koppelen’, zei Dora en ze nam Fenne erbij. Jimmy keek verbaasd naar het meisje. ‘Dit is Fenne Dijkstra. Zij is nieuw op onze school.’

‘Oh... hallo’, zei Jimmy onwennig.

Fenne glimlachte.

‘Kan je haar op sleeptouw nemen?’ vroeg Dora. ‘Je kan haar hulp gebruiken met het zoeken van het idee voor je stuk voor de musicalwedstrijd, en ondertussen kan jij haar wegwijs maken in de school.’

‘Oh...’ Jimmy werd er wat onzeker van. Hij was niet bepaald een sociaal type.

‘Dat lijkt me een faire deal’, zei Dora. ‘Afgesproken?’

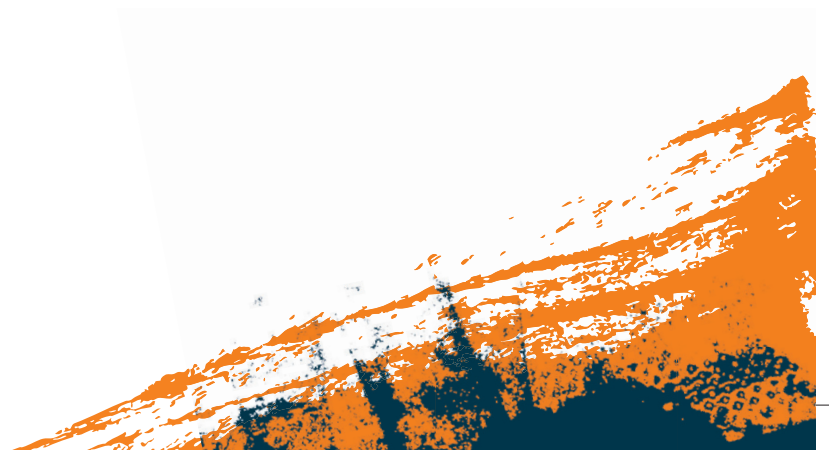
Jimmy schudde Dora’s uitgestoken hand. Dora excuseerde zich en liep naar Gunter, die bij enkele leerlingen stond. Jimmy glimlachte naar Fenne.

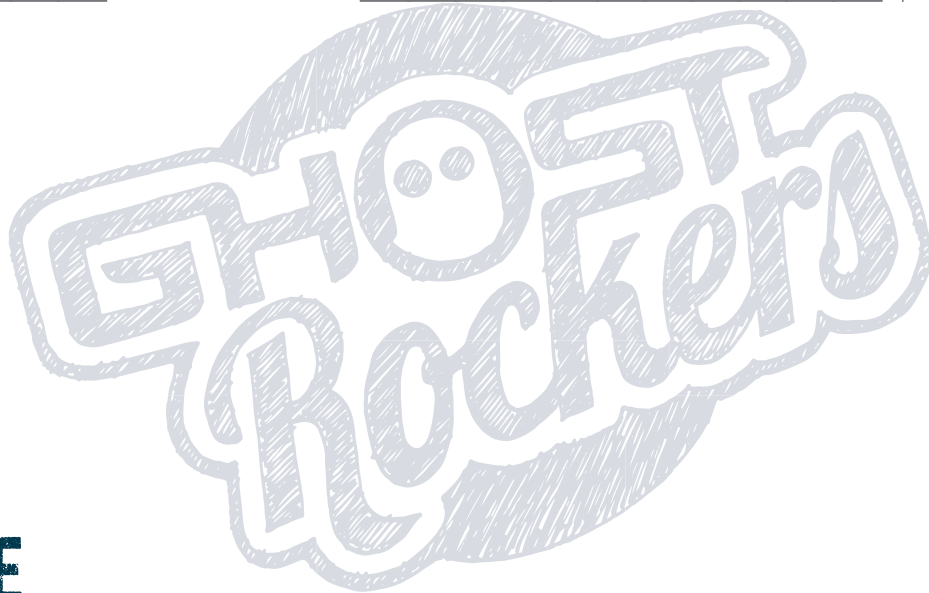
‘Je hoeft je om mij geen zorgen te maken hoor’, zei ze kort. ‘Ik trek mijn plan wel.’ Fenne liep de andere kant op en ging in haar eentje op de tribune zitten.

Jimmy keek haar onzeker aan en wisselde een blik met Dora. Die

gebaarde Jimmy weer naar Fenne te gaan en haar rond te leiden. Jimmy forceerde een glimlach en zuchtte. Hier was hij allerm minst goed in, maar hij wilde het goed aanpakken met Fenne. Hij moest en zou de musicalwedstrijd weer op het goede spoor krijgen.

3. DRIE

Brandon stond samen met alle andere dansers tegenover Elvira, de choreografe die al meer dan tien jaar les gaf bij het DAM en haar afscheid aankondigde. Maar wat ze zei, ging aan Brandon voorbij, omdat hij niet naar Elvira keek, maar via de spiegel naar Mila, die naast hem stond maar hem niet durfde aan te kijken.

'Dansworkshops geven in New York is altijd mijn droom geweest... en dat kan ik niet negeren', zei Elvira.

'Dus, u gaat ons verlaten?' vroeg Lauren. 'Deze week al?'

'Voor even toch. Misschien langer. Ik weet het nog niet. Maar kom! We hebben werk te doen, ik wil niet dat jullie aandacht verslapt.'

De dansers zetten zich klaar en muziek klonk door de zaal.

'Ook dat nog. Ik begon haar net leuk te vinden', zuchtte Mila.

Brandon glimlachte en gebaarde te gaan dansen. Samen met Mila oefende hij een dansroutine, maar de sfeer tussen hen beide was erg ongemakkelijk. Mila durfde geen echt oogcontact te maken en precies daardoor mislukte de ene na de andere danspas.

'Sorry', zei ze.

'Het is niks.' Brandon probeerde haar weer in het juiste ritme te krijgen. 'Komt wel goed allemaal.'

'Oh, en mijn vader, het is al erg genoeg dat hij al die jaren onschuldig vastzat. Ik ga dat niet opnieuw laten gebeuren.'

'Waarom zou dat gebeuren?'

'Hoelang gaat het duren voor hij ontdekt wordt in dat kraakpand? Maanden? Weken? Een paar dagen?'

Mila stopte met dansen. Ze was er met haar hoofd niet bij, dit had geen zin.

Brandon legde zijn arm lief om Mila's schouder.

'We bedenken wel iets, oké?'

Mila knikte lief en liep naar de kleedkamers.

Brandon keek haar na en zag niet hoe Lauren achter hem kwam staan.

'Hoe zit dat nu tussen jullie?'

Brandon schudde zijn hoofd.

'Normaal zie ik altijd alles', zei Lauren. 'Maar nu kan zelfs ik er niet meer aan uit.'

'Als zelfs jij er al niet aan uit kan, wat zou ik het dan nog weten?' zei Brandon droog en hij liep weg.

Lauren fronste. Was dat een compliment?

*

Mila zat tegenover Alex, Charlie, Jimmy en Jonas. Ze keken haar met medelijden aan. Niemand wist hoe ze het gesprek best konden openen. Ze konden zich amper voorstellen hoe slecht Mila zich nu moest voelen.

'Ik euh... Ik heb onze agenda bij', probeerde Alex het ijs te breken. 'Die staat ondertussen goed vol met optredens.'

Jimmy en Jonas gingen bij Alex hangen.

'Oh, en morgen komt er een journalist langs.'

'Weer een interview?' vroeg Mila. 'We kunnen toch niks nieuws meer vertellen?'

'Inderdaad', lachte Alex. 'Veel succes ermee.'

'Euh, wat bedoel je?'

'Die man wilde jou absoluut spreken. Alleen.'

'Mij?' vroeg Mila. 'En waarom dan?'

Alex haalde zijn schouders op. Jonas glimlachte naar Mila.

'Ik ga wel mee, het komt goed.'

Mila knikte dankbaar. Ze wees naar de instrumenten.

'Zullen we spelen? We moeten weten wat de volgende stap in ons onderzoek kan zijn. Als er al een volgende stap is...'

Iedereen knikte. Alex legde zijn smartphone klaar, terwijl ook de andere Ghost Rockers zich klaarzetten met hun instrumenten. Het duurde niet lang voor de geesten hun instrumenten overnamen, en de Ghost Rockers als vanzelf een nieuw nummer speelden. Mila lachte opgelucht. Als de Freebirds hen een nieuwe tip gaven, dan was alle hoop nog niet verloren.

Het is een bende.

Het is een bende.

Het is een bende in mijn hart en in mijn hoofd.

Voor ik jou kende, was het geen bende.

Voor ik jou kende, had ik nog nooit in ware liefde zo geloofd.

*Ook al was je hart van goud,
je maakte mij toch even bang,
kwam mijn wereld ingeslopen
als een sluwe, slimme slang.*

Ik had echt een simpel leven,

alles netjes op een rij.

*Maar dat werd een grote puinhoop
toen jij alles werd voor mij.*

Het is een bende.

Het is een bende.

Het is een bende in mijn hart en in mijn hoofd.

Voor ik jou kende, was het geen bende.

Voor ik jou kende, had ik nog nooit in ware liefde zo geloofd.

Ik kan niet meer helder denken.

*Ik doe 's nachts geen oog meer toe,
weet nog amper wat mijn naam is,
wie ik ben of wat ik doe.*

*Ik smeer schoenmeer op mijn broodje
en doe boter op mijn schoen.
Zelfs een kipje zonder kopje
weet veel beter wat te doen.*

Het is een bende.

Het is een bende.

Het is een bende in mijn hart en in mijn hoofd.

Voor ik jou kende, was het geen bende.

Voor ik jou kende, had ik nog nooit in ware liefde zo geloofd.

Maar als dit de prijs is, die ik moet betalen

*voor de liefde waar ik jarenlang voor vocht,
mag je mijn gezond verstand nu komen halen
want dan heb ik nu gevonden wat ik zocht.*

Het is een bende.

Het is een bende.

Het is een bende in mijn hart en in mijn hoofd.

Voor ik jou kende, was het geen bende.

Voor ik jou kende, had ik nog nooit in ware liefde zo geloofd.

Charlie keek begrijpend naar alle rommel die in de repetitieruimte verspreid lag.

'De Freebirds hebben gelijk. Het is hier echt wel een *bende*!'

'Denk je niet dat ze bedoelen: een bende. Goudslang?'

'Ja: een *hart van goud, sluwe slimme slang*', zei Alex terwijl hij de tekst noteerde.

'Ah, ja... als je het zo bekijkt', zei Charlie. Ze stopte meteen met het opruimen van hun kot.

'Oké', zei Mila vastberaden. 'Dan moeten we daar verder zoeken. Bij Goudslang!'

'En hoe dan?' Jimmy rolde met zijn ogen. 'Ja, natuurlijk. Gewoon de gouden slangsporen volgen.'

'We kennen toch al een van de leden?' vroeg Alex.

'Ben je gek! Die griezel met zijn hond? Die Mila heeft gevangengenomen?'

Ook Jonas keek maar ongerust naar Jimmy.

'Heb jij een beter idee dan?' vroeg Mila. 'Dit is de tip die de Freebirds ons geven. En het enige spoor dat we nog hebben.'

